

Dejiny ekumenizmu na Slovensku

Keď hovoríme o histórii ekumenizmu na Slovensku, najprv začnem u našich solúnskych bratov sv. Cyrila a Metoda, pretože všetci kresťania na Slovensku žijú zo spoločného dedičstva, ktoré nám títo vierozvestovia priniesli. Oni sami vo svojej dobe boli mostom medzi východom a západom, Carihradom a Rímom. Tu by mala začať naša cesta k hľadaniu jednoty. Začiatok ekumeny na Slovensku môžeme pripísať katolíckemu kňazovi, novinárovi a organizátorovi národného života na poli náboženskom, kultúrnom a politickom Jánovi Palárikovi. Od 14.3.1850 vydával J. Palárik časopis Cyril a Method, kde v básni Jednota v Cirkvi sústreďuje ekumenickú myšlienku jednoty kresťanov. Po druhej svetovej vojne v auguste 1945 začal na Slovensku vychádzať časopis Pútnik Cyrilometodejský, cieľom ktorého bolo pestovanie svornosti a jednoty medzi Slovanmi a kresťanmi. Zvláštnu pozornosť si zasluhujú Velehradské kongresy, ktoré zorganizovali moravskí kňazi a teológovia združení v Apoštoláte sv. Cyrila a Metoda so sídlom v Olomouci. Tam spolupracovali s časopisom Slavorum Litterae Theologicae. Na Velehradských kongresoch sa mohli stretávať katolícki aj pravoslávni slovanskí teológovia. Tu sa pestovala ekumenická hodnota, formovalo sa myslenie a vzájomná úcta či rešpekt. Posledný Kongres bol v roku 1947, no tu sa už vedelo, že v momentálnej politickej situácii ďalšie stretávania na tejto úrovni nebudú možné. Potom nastalo obdobie, kedy sa veľmi ťažko uverejňovala literatúra a tak nastáva aspoň zdanlivý útlm ekumeny. Protestantské Cirkvi v Československu (českobratská, slovenská evanjelická, a. v. a reformovaná) iniciovali v júni 1955 založenie Ekumenickej rady cirkví. Štátna moc to povolila, ale usilovala sa využiť potenciál domácich cirkví vo svoj prospech. Ústredný akčný výbor NF pokladal (podľa vzoru Moskvy) ekumenické hnutie za nepriateľa socializmu. Štátne orgány čo najviac obmedzovali pôsobenie ERC dovnútra. V tomto smere sa menej darilo v česky hovoriacich krajoch, lebo českobratská cirkev bola veľmi aktívna, zatiaľ čo slovenské protestantské cirkvi boli zdržanlivejšie (volili

radšej vyčkávaciú taktiku). Protestantské cirkvi mohli po vstupe do ERC naštartovať ekumenický program. Katolícka cirkev sa tiež hlásila k potrebe zjednotenia cirkví, ale tým sa rozumel návrat nekatolíckych kresťanov do kresťanského spoločenstva. Postoj sa zmenil až po Druhom vatikánskom koncile. Gréckokatolíci na Slovensku sa hlásia k byzantskému obradu a ich predkovia sa prepojili k latinskej cirkvi tzv. Užhorodskou úniou v r. 1646 (nazývajú sa uniati). Pretože sa aktívne zúčastnili v národnom odboji (SNP) a v období Slovenského štátu existovalo medzi biskupom P. P. Gojdičom a vládou trvalé napätie, povojnová vláda im bola spočiatku naklonená. Situácia sa začala meniť najmä po tom, keď komunistické diktatúry v susedných krajinách upevňovali svoju moc a likvidovali cirkvi zjednotené s Rímom. Podobný osud stihol slovenskú gréckokatolícku cirkev, ktorú administratívne zrušili 28. apríla 1950 na tzv. Prešovskom sobore. Biskupov uväznili a kňazov aj s rodinami vysídlili, hlavne do českého pohraničia, kde pracovali ako pastieri na štátnych majetkoch, alebo ako manuálni robotníci vo fabrikách. Ostatní veriaci navštevovali buď rímskokatolícke bohoslužby, alebo sa tajne schádzali v súkromných domoch či v kostoloch, ktoré nepoužívali pravoslávni veriaci. Keď polícia odvádzala z biskupského úradu zadným vchodom Pavla Petra Gojdiča, ruský pravoslávny metropolita slúžil v novozískanej katedrále ďakovný moleben. Po pripojení gréckokatolíkov sa pre pravoslávnych splnili podmienky na samostatnosť: dostatočný počet veriacich, aspoň tri eparchie (Praha, Olomouc, Prešov, Michalovce) a finančná nezávislosť. K ekumenizmu veľkej miere prispel najmä 2. Vatikánsky koncil (1962-1965) na ktorom sa prejednávali otázky zblížovania sa s kresťanskými náboženstvami a spoločný dialóg so všetkými svetovými náboženstvami. Na tomto koncile bol vydaný a koncilovými otcami potvrdený dekrét o ekumenizme Unitatis Redintegratio. Ježiš Kristus chce všetkých pritiahnúť k sebe, keď hovorí: Na konci vekov bude jeden pastier a jedno stádo.

R. (1): Oslavovať ťa chcem naveky, Bože, môj kráľ.

1. *Milostivý a milosrdný je Pán, zhovievavý a veľmi láskavý.*
2. *Dobry je Pán ku každému a milostivý ku všetkým svojim stvoreniam.*
-R.
3. *Nech ťa oslavujú, Pane, všetky tvoje diela a tvoji svätí nech ťa velebia.*
4. *Nech rozprávajú o sláve tvojho kráľovstva a o tvojej moci nech hovoria;*
-R.
5. *Nech ľuďom oznamujú tvoje zázraky i slávu a velebu tvojho kráľovstva.*
6. *Tvoje kráľovstvo je kráľovstvo pre všetky veky a tvoja vláda sa rozprestiera na všetky pokolenia.*
-R.

Podľa lásky spoznajú...

Po prednáške o nevyhnutnosti morálky pre život spoločnosti, ktorú predniesol kardinál Tomko pred poslancami slovenského parlamentu, nasledovalo malé pohostenie. So vstupným šampanským prišli za mnou traja poslanci komunistickej strany a povedali: „Po tom, čo sme počuli, si myslíme, že aspoň na tú polovicu Desatora si spolu môžeme pripíť...“ Rozvinula sa krátka debata, na ktorú som reagoval: „Viete, poznám nemálo komunistov, ktorí sú dobrými ľuďmi. A poznám nemálo kresťanov, ktorí sú zlými ľuďmi. Je tu však jeden zásadný rozdiel. Kresťan je zlým človekom preto, že je zlým kresťanom. A komunista je dobrým človekom preto, že je zlým komunistom.“ Slovnú hračku som potom rozvinul: kresťanstvo hlása prikázanie lásky a je pravda, že mnohí kresťania podľa tohto prikázania nežijú. Preto sú zlými ľuďmi. Komunizmus je zas postavený na triednej nenávisti a triednom boji, a preto dobrý komunista nemôže byť dobrým človekom...

Ak sa doteraz hovorí, že aj na komunizme bolo veľa dobrého, treba doplniť, že len to, čo sa doň prenieslo z kresťanských zásad, na ktorých sa rodil aj humanizmus a osvietenstvo, i keď sa ku nim priamo nehlásili. Zaznievajú aj opačné námietky, koľko zla sa udialo za dvetisíc rokov kresťanských dejín. Je to pravda, príčinou však nebolo kresťanstvo ako také, ale to, že kresťania nežili podľa jeho zásad, podľa ducha evanjelia. Ježiš ho pri svojej rozlúčke zhrnul do prikázania lásky, vzájomnej, opätovanej, i tej k nepriateľom. Vysoký ideál, avšak nie lacný idealizmus. Tento testament vyslovil Ježiš krátko pred mučením a ukrižovaním, kde najjasnejšie povedal, ako nás miloval a „zomrel za nás, keď sme boli ešte hriešnici“ (Rim 5, 8). Jeho obeta je nielen najvyšším vzorom lásky, ale aj jej najúčinnjším zdrojom. „Žijem vo viere v Božieho Syna, ktorý ma miluje a vydal seba samého za mňa,“ vyznáva svätý Pavol zdroj svojej lásky (Gal 2,20). Každý uzná, že treba preťať špirálu násillia a nenávisti, tak v medzinárodných, ako aj v osobných konfliktoch. Aj to, že niekto musí začať. Kto však začne?

Začal Boh, začal láskou voči nám. Tam je motivácia, aby sme aj my začali ako prví voči blíznym. Aby sme vykročili nielen k tým, čo sa voči nám previnili. Prikázaním lásky nás vyzýva začať šíriť lásku a dobro na každom kroku. Na skomercializovanú mentalitu reagovať nezištnou pomocou, záujmom, službou. Na vypočítavosť obetavosťou. V napätiach a konfliktoch začať gestom odpustenia. Múry individualizmu búrať pozdravom, záujmom, povzbudením, úmyselne prekonávať izolovanosť a ísť ponad kalkulácie „má dať-dať“.

Eucharistia - sviatosť lásky nie je len názov nedávnej pápežovej exhortácie. Je najväčším darom Božej lásky, v nej sa nám dnes plne dáva on sám. A je najúčinnším zdrojom našej lásky, v nej nám dáva silu dávať sa druhým. Aby sme boli dobrými kresťanmi a okolie i dejiny nás vnímali ako dobrých ľudí.

MARIÁN GAVENDA

MÁJ 2010

Úmysly Apoštolátu modlitby

Všeobecný: Aby sa skončil hanebný obchod s ľuďmi, ktorý bolestne zasahuje milióny žien a detí.

Misijný: Aby kňazi a rehoľné osoby, ako aj laici zaangažovaní v apoštolskej práci účinne vnášali misionársku horlivosť do zverených spoločenstiev.

Úmysel KBS: Aby kňazi s dôverou hľadali útechu a posilu v Nepoškvrnenom Srdeci Panny Márie a spoločnou modlitbou s veriacimi prehlbovali mariánsku úctu.

Oznamy

- *Minulú nedeľu sa uskutočnila zbierka na seminár. Na tento účel sa vyzbieralo 301,92 Eur (9096,- Sk). Za vaše milodary vám vyslovujeme úprimné: Pán Boh zaplať!*
- *Vo štvrtok 6. mája 2010 je prvý štvrtok v mesiaci. Tento deň je dňom modlitieb za duchovné povolania. Adorácia bude pred omšou od 17,20 h.*
- *V piatok 7. mája 2010 je prvý piatok v mesiaci. Spovedať budeme: v pondelok až štvrtok od 17,30 h. a v piatok už od 17,00 h.*
- *Prežívame mesiac máj, mesiac Panny Márie. Počas tohto mesiaca vás pozývame na májovú pobožnosť, či už tu v kostole alebo doma v rodinnom kruhu alebo prostredníctvom rádia Lumen.*

Sväté omše v 5. Veľkonočnom týždni (C)

3.V. pondelok

18.00 *Za Božiu pomoc a dary Ducha Svätého*

4.V. utorok

18.00 *Za + Jána Jelemenského*

5.V. streda

18.00 *Za + Františka a Annu Bartekových*

6.V. štvrtok

18.00 *Na poďakovanie za zdravie a Božiu pomoc*

7.V. piatok - Prvý piatok

18.00 *Za + Róberta Vavrínčika, dcéru Dagmar a rodičov*

8.V. sobota

8.00 *Za + Antona a Apolóniu Ochabových*

Upratovanie kostola č.d. 254 - 284

9.V. 6.Veľkonočná nedeľa (C)

8.00 *Za + Jozefa Radakoviča a rodičov*

Lektori: Jurčovičová, Blahová

9.15 *Za farníkov*

Lektori: Slovák, Štiavnická

Liturgický kalendár

3.V. pondelok sv.Filip a Jakub, apoštoli - sviatok

4.V. utorok sv.Florián, mučeník, sv.Silván, biskup

5.V. streda sv.Gotthard, biskup

6.V. štvrtok sv.Dominik Savio, sv.Marián, lektor, sv.Ján Sarkander

7.V. piatok bl.Gizela – Prvý piatok

8.V. sobota sv.Viktor, mučeník, bl.Ulrika Nischová, panna

Anjel VIERY

Aby sme pochopili anjela viery je užitočné hľadať odpoveď v rôznych jazykoch. Každý jazyk jedným slovom vyjadruje istú skúsenosť. Nemecké slovo glauben (veriť) vychádza z koreňa liob, a vlastne znamená: považovať za láskavého schvaľovať vidieť dobro. Viera je teda určitý pohľad na skutočnosť. Vedome vnímam dobro na svete a v ľuďoch. Latinské slovo credere a grécke slovo pisteuein sa vzťahujú skôr na náboženský postoj k Bohu. Slová credere a pisteuein majú však dva významy: „považovať za pravdivé a veriť, dôverovať“. Pre Grékov viera úzko súvisí s pravdou v svet. Veriť znamená, že viem, že svet sa nachádza v dobrých Božích rukách, a preto verím, že aj v mojom živote všetko dobre dopadne. A veriť je pre Grékov náboženský čin, má do činenia so vzťahom k Bohu. Prítom nejde o to, či verím v Boha, alebo nie, či verím argumentom, ktoré nás presvedčajú, že Boh je alebo nie je. Viera je skôr, ako hovorí evanjelický teológ Paul Tillich „pohnutie tým čo sa nás bezprostredne dotýka“. Bez tejto viery, domnieva sa Ladislaus Boros nemôže človek byť skutočne človekom. Táto viera si robí nároky na celú našu dušu. Vo viere zjednocujeme celú svoju osobnosť a vnárame sa do Boha, do vlastného prvopočiatku tohto sveta.

Hebrejské slovo pre vieru znamená ustálenosť, stálosť, istota, presvedčenie. List Hebrejom vo svojej definícii zachytil židovské pochopenie viery: „Viera je základom toho, v čo dúfame, dôkazom toho, čo nevidíme.“ (Hebr. 11,1) Viera znamená ukotvenie duše v neviditeľnom svete, ktorý sa nachádza mimo akéhokoľvek dôkazu. Apoštol Pavol nehovorí, že viera rozhodne patrí k človeku. Podľa neho viera stojí predovšetkým v protiklade s vlastným výkonom. Pavol sa domnieva, že kto verí, ustalať sa v Ježišovi Kristovi a nachádza tam svoju pravú hodnotu. Túto hodnotu už nemusí dokazovať svojimi vlastnými výkonmi. Viera je preňho nový spôsob života. Je to život prýščiaci z dôvery k Bohu, pred ktorým smiem byť taký, aký som, ktorý mi daruje moju skutočnú hodnotu.

V Evanjeliu podľa Jána nachádzame iné pochopenie viery. Tam sa nám vo viere odhaľuje vlastná skutočnosť. Spoznávame ten tajuplný druhý svet, Boží svet, ktorý cez Ježiša Krista prenikol do nášho sveta. Viera je poznanie, gnosis, ako hovoria Gréci. Svojím poňatím viery Ján odpovedá na túžbu gnózy. Gnóza bol rozsiahly prúd na konci prvého storočia, podobný dnešnému hnutiu new age. Gnosticci túžili po osvietení. Nech konečne zmizne ten závoj, ktorý všetko zakrýva, aby sme videli, aby sme konečne spoznali to, čo je podstatné. Ján nám hovorí, že vo viere spoznávame pravdu. Konečne pochopíme, o čo sa opierame a z čoho žijeme. Táto viera nás oslobodzuje a nedovoľuje, aby sme boli uväznení v povrchných veciach, ako sú výkon a uznanie, obľúbenosť a sila. Žijeme zo skutočností, ktorú nám tento svet nemôže odoprieť. Tak má viera vždy do činenia so slobodou.

Vidíš, ako veľmi ľudia premýšľali o viere. Ale čo očakávaš od viery? Myslíš pri slove viera okamžite na to, že musíš za pravdivé považovať všetko, čo ťa učí Cirkev? Alebo pre teba viera znamená predovšetkým vieru v existenciu Boha napriek všetkým argumentom rozumu, ktoré ti pripomína tvoje okolie, keď sa označíš za veriaceho? Sužujú ťa v tvojej viere pochybnosti, či to všetko s Bohom a Ježišom Kristom nie je len prelud? Anjel viery ťa nechce presvedčiť, že máš veriť všetkému, čo ti hovorí Cirkev. Chce ťa skôr priviesť k novému spôsobu života. Chcel by ti otvoriť oči, aby si za všetkými vecami videl tajomstvo, aby si sa dostal do kontaktu s neviditeľným svetom, s ktorým tvoja duša je už v ustavičnom

kontakte. Viera zodpovedá tvojej duši. Vo viere tvoja duša môže dýchať, v nej sa cíti ako doma.

Anjel viery by ťa chcel oslobodiť od nutkania neustále dokazovať, čoho si hoden, ustavične všetko robiť správne a neprestajne si kupovať právo na život dobrou prácou. Anjel viery by ťa chcel sprevádzať na ceste do Božieho sveta. Chcel by odhrnúť závoj, ktorý všetko zakrýva, aby si spoznal najhlbšiu pravdu svojho života, pravdu, že Boh je tu, že Boh ťa miluje, že Božia láska ťa naplňuje a zahaľuje. Želám ti, aby anjel viery stál pri tebe, keď ťa prepadne pochybnosť, alebo keď sa budeš cítiť bezmocne pri konfrontácii s racionálnymi vysvetleniami tvojich známych, ktorí by ti chceli dokázať, že Boh je len predstava, ktorú v našom osvietenom storočí už predsa len treba odložiť nabok. Nemaj strach pred pochybenosťami. Pochybnosti patria k nám a k našej viere. Viera je vždy iba prekonanou pochybnosťou. Bez tohto prekonávania pochybností by sme však nemohli byť skutočnými ľuďmi. Ladislaus Boros sa domnieva, že bez neho „sa človek iba uzatvára sám do seba, zmenšuje sa, považuje svoju súčasnosť za zavŕšenie, chodí vždy iba v prežitých, odjakživa známych a zvyčajných kofajach“. Dôveruj anjelovi viery. Ukáže ti, že to neviditeľné je rovnako skutočné ako to, čo je viditeľné, že tvoj život sa opiera o Boha a že si v dobrých Božích rukách a že uprostred všetkých búrok svojho života sa môžeš ustáliť v Bohu.

Anselm Grün „Anjeli pre život“

Ďakujem ti za každý okamžik

Dobrý Bože, ďakujem ti za všetko,
čo si mi daroval.

Nadelil si mi veľa schopností.

Dal si mi toto telo, v ktorom spokojne býva moja duša,
v ktorom máš aj ty sám príbytok.

Vďaka nemu sa môžem tešiť, môžem milovať, ale
môžem aj pracovať a športovať. Daroval si mi dobrých
ľudí... Vždy si mi v pravej chvíli poslal človeka,
ktorý sa pre mňa stal anjelom a pomohol mi napredovať
na ceste. Sprevádzal si ma na mojej ceste aj vtedy, keď
som to necítil alebo keď som nebol voči tebe príliš
otvorený. Ďakujem ti za každý okamih. V každom
okamihu ma chceš obdarovať:

stretnutiami, ktoré vo mne zanechajú silný dojem,
slovami, ktoré ma usmernia, pohľadom, ktorý otvára
srdce.

Ďakujem ti, že si ma stvoril takého, aký som,
jedinečného a neopakovateľného.

Povolal si ma vtláčiť svetu tú časť tvojho obrazu,
ktorú mu nemôže vtláčiť nik iný, iba ja.

Ďakujem ti za život,

za každý okamih, v ktorom môžem dýchať,
cítiť, milovať a tešiť sa.

Ďakujem ti, že si pri mne

a že ma bezvýhradne prijímaš.

Prosím ťa, aby som vďačne kráčal životom
a aby moja vďačnosť

otvárala oči ľudí okolo mňa

pre tajomstvo

tvojej lásky.

Amen.

Clare Boothe Luce

TELEFONÁT Vojak, ktorý sa vracal domov z vojny vo Vietname, volá zo San Francisca svojim rodičom: „Mama, otec, už som na ceste domov. Chcem sa vás však spýtať, či môže prísť so mnou aj môj dobrý priateľ“ „Iste,“ odpovedali rodičia, „budeme radi, keď sa s ním stretne.“

„Musím vám však povedať, že v boji stratil ruku a nohu. Nemá sa kde vrátiť. Preto chcem, aby prišiel k nám a býval u nás.“

„To je naozaj hrozné. Pomôžeme mu, aby si niečo našiel.“ „Nie, mama a otec, chcem, aby býval u nás.“

„Ty si zrejme neuvedomuješ, o čo prosíš,“ snaží sa vysvetliť otec do telefónu. „Človek s takým hendikepom by bol pre našu rodinu veľkou záťažou. Mnohé veci v živote by sme museli zmeniť. Myslím si, že by si sa mal pekne vrátiť domov a zabudnúť na toho chlapca. Veď on už sa o seba nejakto postará.“

V tej chvíli syn zložil slúchadlo. Rodičia sa s ním nikdy viac nestretli.

Po niekoľkých dňoch dostali telefonát od polície zo San Francisca. Ich syn, ktorý sa vrátil ako mrzák z vojny vo Vietname, zomrel následkom pádu z vysokej budovy. Polícia sa domnievala, že šlo o samovraždu.

Vďaka Bohu za to, že je Nieкто, kto nás miluje bezpodmienečnou láskou a s radosťou nás vždy privíta doma bez ohľadu na to, akí sme alebo ako vyzeráme.

Pros Boha o to, aby ti dal silu prijať ľudí takých, akí sú a pomohol ti viac chápať tých, ktorí sú iní než si ty.

Existuje zázrak zvaný „priateľstvo.“ Nevieme, ako sa rodí a kedy sa začína. Je to však jeden z najvzácnejších Božích darov.

Priatelia sú ako veľmi vzácne drahokamy. Na tvojej tvári vyvolajú úsmev a pomôžu ti dosiahnuť úspech. Priatelia sú ochotní počúvať, vyjadriť slovo uznania a kedykoľvek otvoriť svoje srdcia.

Nazval som vás svojimi priateľmi, pretože som vám oznámil všetko, čo som počul od Otca...

_____ *Evanjeliuni podľa Jána 15,15*

Lectio divina Milujte sa navzájom

Jn 13,31-35

³¹Keď Judáš vyšiel, Ježiš povedal: Teraz je oslávený Syn človeka a Boh je oslávený v ňom. ³²A keď je v ňom oslávený, aj Boh ho oslávi v sebe a oslávi ho čoskoro. ³³Deti, už len krátko budem s vami. Budete ma hľadať, ale ako som povedal Židom, aj vám teraz hovorím: Kam ja idem, tam vy nemôžete ísť.

³⁴Nové prikázanie vám dávam, aby ste sa navzájom milovali, ako som ja miloval vás, aby ste sa aj vy navzájom milovali.

³⁵Podľa toho všetci spoznajú, že ste moji učeníci, ak budete mať lásku jeden k druhému.

Ďalšie čítania: Sk 14,21-27; Ž 145,8-13; Zj 21,1-5

ČÍTANIE:

Dnes sme s Ježišom a jeho učeníkmi v miestnosti pri Poslednej večeri. Ján neopisuje samotnú „eucharistickú hostinu“, ako to opisujú autori ostatných Evanjelíí, ale na Ježišov život a

učenie poskytuje odlišný náhľad.

Ježiš čaká dovtedy, kým Judáš neodíde, až potom zjaví svojim učeníkom „nové“ prikázanie. Ježiš vedel, čo Judáš uchovával vo svojom srdci, a preto neprekvapuje, že sa rozhodne o tom rozprávať až po jeho odchode.

Čo je také výnimočné na tomto „novom“ prikázaní? Príkaz milovať Boha a milovať svojho blížneho ako seba samého bol učeníkom dobre známy už z Mojžišovho zákona (Dt 6,5 a Lv 19,18). Ale Ježišovo učenie a príklad lásky tieto prikázania prehlbuje. V ostatných troch Evanjeliách je tomuto učeniu pripisovaný termín „najväčšie prikázanie“ (Mt 22,34-40, Mk 12,28-34, Lk 10,25-28).

Milovať jeden druhého „tak, ako som ja miloval vás“, predkladá Ježiš svojim učeníkom ako novú výzvu. Ježiš prehlásil, že Boh teraz odhaľuje svoju božskú identitu a moc Syna človeka, ktorým je sám Ježiš. Jeho láska k učeníkom, k nám a ku všetkým ľuďom odzrkadľuje bezpodmienečnú vzájomnú lásku, ktorá jestvuje medzi Bohom Otcom, Synom a Duchom Svätým.

Kresťania, zachovávajúci vzájomnú lásku vo svojom každodennom živote, pretvárajú záhadnú božskú lásku v konkrétnu lásku k ľuďom okolo seba a vyhlasujú, že sú Ježišovými nasledovníkmi. Praktizovaním tejto bezpodmienečnej lásky tak bežní kresťania odkrývajú závoj a odhaľujú záblesk neba a lásky, ktorá plynie z Ducha Svätého.

Takto môžeme vidieť, prečo Ježiš a Ján tak zdôrazňujú vzťah medzi osobami Svätej Trojice (Jn 14 - 16). A toto je tiež dôvod, prečo Ježiš trvá na tom, aby láska, zdieľaná medzi kresťanmi, bola formou jeho lásky k nim: láska trpitelská a bezpodmienečná.

MEDITÁCIA:

Čo vás zaujalo na týchto veršoch najviac? Poprosme Ducha Svätého, aby k nám hovoril.

Ako pociťujeme Ježišovo prikázanie milovať ostatných kresťanov tak, ako Ježiš miloval nás? Vyžaduje Ježiš nemožné? Ako sa môžeme snažiť poslúchnuť jeho príkaz? Ku komu sa môžeme utiekať o pomoc?

Uvažujme, či existuje veľa spôsobov, ktorými od nás Boh chce, aby sme vyjadrili jeho lásku k inému kresťanovi.

MODLITBA:

Ž 145,8-13 vymenúva isté charakteristiky Boha. Boh postupne odlamuje z našej svetskosti, aby tak odhalil svoj obraz a živú podobu, a aby sme tak my začali odzrkadľovať jeho vlastnosti. Ponúknime Bohu v modlitbe práve tieto verše.

Otvorme svoje srdcia Bohu a dovoľme mu, aby k nám prehovoril. Ak prežívame ťažkosti v istom vzťahu, tak to prednesme Pánovi.

KONTEMPLÁCIA:

Zj 21,1-5 hovorí o „novom nebi a novej zemi.“ Uvažujme o tomto prisľúbení a porozmýšľajme o spojení medzi Ježišovým novým prisľúbením a týmto zjavením. Rozmýšľajme, ako nás Ježiš zaodievá, aby sme boli ako jeho nevesta Cirkev.

www.fara.sk/vistuk/

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku